

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.205/2021/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szép Ügyvédi Iroda (jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Szép Árpád Olivér ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (felperes címe) **felperesnek** a dr. Hazay Lajos János egyéni ügyvéd (jogi képviselő címe.) által képviselt **alperes** (Cím6) **alperes** ellen a Fővárosi Törvényszék 22.M.70.409/2021/4. számú ítélete ellen az alperes által 5. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 80.000 (nyolcvanezer) forint és ÁFA másodfokú perköltséget, valamint az állam javára – külön felhívásra – 82.790 (nyolcvankettőezer-hétszázkilencven) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 2019. január 21. napjától állt az alperes alkalmazásában határozatlan idejű munkaviszonyban egyéb ügyintéző munkakörben 2019. augusztus 21. napjáig. A felperes munkaköri feladatát képezte, hogy kiállította az ügyfelek részére a számlákat és kapcsolatot tartott az alperes könyvelőjével. Az alperes törvényes képviselőjének egészségi állapota 2019. januártól kórházi kezelést tett szükségessé, melyből következően az alperesnél az ügyviteli feladatokat a felperes, valamint élettársa végezték el, az utóbbi személy az alperes törvényes képviselőjének gyermeke, aki az alperesi társaságban 10%-os tulajdonrészrel is rendelkezett. Ők voltak az alperes kizárólagos munkavállalói, az ügyviteli feladatok mellett az ügyfelek

részére is nyújtották az alperes profiljába tartozó szolgáltatásokat, gépjármű szerelési és karbantartási munkákat.

Kereset, ellenkérelem beszámítást tartalmazó irat

[2] A fizetési meghagyás ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a felperes pontosított keresetében 1.034.830.- forint elmaradt munkabér és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes a munkaviszony kezdő időpontja óta nem fizet részére munkabért.

[3] Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását arra hivatkozással, hogy nem tartozik. Ezen túl beszámítást, továbbá egyesítés iránti kérelmet is előterjesztett. Az elsőfokú bíróság 11-I. sorszámú végzésével az alperes beszámítást tartalmazó iratát visszautasította a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 211. § alapján. A bíróság 11-II. sorszámú bírósági meghagyással kötelezte az alperest a keresetben foglaltak szerint, az indokolásban – egyebek mellett – rögzítette, hogy az alperesi védekezés, mely szerint nem tartozik, csak a keresetet általánosságban vitató nyilatkozatnak minősül. Az alperes a bírósági meghagyással szemben ellentmondást terjesztett elő, melyben rögzítette, hogy kéri, hogy a bíróság a felperes keresetét utasítsa el, az alperes nem tartozik a felperesnek. Előadta, hogy külön beszámítási iraton részletes indokolást terjeszt elő. A beszámítást tartalmazó iratban előadta, hogy az alperesi törvényes képviselő a perbeli időszakban az alperesi cég két bejelentett munkavállalóját (a felperest és élettársát) bízta meg az alperesi cég ügyeinek intézésével, mert kórházi kezelésre szorult. A felperes és élettársa a munkaviszonyuk alatt mindösszesen 4.966.310.- forint összegű számlát állítottak ki az alperes ügyfeleinek, mely számlák készpénz fizetésűek, így a rajtuk szereplő összegeket az ügyfelek közvetlenül a felperesnek, illetve élettársának fizették ki. Ezen összegeket a felperes és élettársa a mai napig nem adták át a cég ügyvezetőjének. Előadta, hogy amennyiben ezen állítást a felperesek vitatják, úgy a számlákon szereplő vevők tanúkenti meghallgatását indítványozza, de ilyen bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Előadta továbbá, hogy 2019. augusztusában a felperes és élettársa az alperesi műhelyt kirámolták, onnan értékes szerszámokat, kompresszort tulajdonítottak el, melynek könyv szerinti értéke 638.728.- forint. Egyben egyesítési kérelmet is előterjesztett, melyben a per egyesítését kérte a 22.M.70.663/2020. számú ügyhöz arra hivatkozással, hogy a felperesek követelése és az alperes beszámítási irata ugyanazon követelésből ered, valamint az alperes beszámítandó igénye meghaladja mindkét kereset teljes összegét.

[4] A perfelvétel során 13 számlát jelölt meg, melyekkel kapcsolatban előadta, hogy a felperes felvett az alperes nevében az ügyfelektől mindösszesen 887.870.- forintot, melyet a mai napig nem adott át az alperesnek. A felperes azzal is kárt okozott, hogy nem konkrét személyek nevére állította ki a számlát, de ezzel kapcsolatosan konkrét kárösszeget meghatározni nem tudott. A későbbiekben úgy nyilatkozott, hogy a korábban megjelölt 4.966.310.- forint kár tájékoztató jelleggel került rögzítésre. Jogalapként a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban Mt.) 179. § (1) és (3) bekezdésére hivatkozott.

[5] A felperes ellenkérelme az alperes beszámításának elutasítására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy az irat nem tartalmaz határozott kérelmet és az összecszerűség tekintetében sem került számszaki megállapítás rögzítésre. Az alperes beszámítási iratát már csak azért sem lehet értékelni, mert folyamatosan többes számban beszél felperesről (felpereseket említ) amely miatt tényállításai és nyilatkozatai értékelhetetlenek. Érdemi védekezésként előadta, hogy a beszámítási iratban rögzített követelés nem létező követelés, azt az alperes készítette olyan módon, hogy az alperes könyvelésében található számlák közül kiválasztott bizonyos kézzel írt számlákat, amelyeket summázott, ugyanakkor nem vette figyelembe azt, hogy ezzel a magatartásával csak a bevételi oldalt mutatta be, mely a kiadási oldal nélkül teljességgel értelmezhetetlen. A becsatolt számlákhoz minden esetben tartozik egy vagy több költség számla is. Előadta, hogy a perbeli időszakban is az alperes ügyvezetője és élettársa vezette a társaságot. Az alperes jogi képviselője találmányra kiválasztott számlákat, amelyekről azt állította, hogy azok ellenértékét a felperes vette át a meg nem nevezett vevőktől, akiket úgyszintén nem tudott azonosítani, e tekintetben a bizonyítási teher az alperesen áll. Előadta továbbá, hogy bizonyítási szükséghelyzet áll fenn és kérte, hogy az alperes csatolja 2019. évi számviteli bizonylatait, könyvelési és főkönyvi kártyáit.

Az elsőfokú bíróság döntése

[6] Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem szerint kötelezte az alperest 1.034.830 forint elmaradt munkabér és kamatai megfizetésére. A határozat indokolása szerint a felperes keresete alapos, az alperes beszámítási kérelme megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes részéről nem került előterjesztésre hatályos ellenkérelem, ezért csak a beszámítást tartalmazó irat volt figyelembe vehető. Ez alapján a bíróság úgy tekintette, hogy az alperes nem vitatja a felperesi követelés fennállását és annak érvényesíthetőségét, hanem azzal szembe állítja egy, a kereseti követeléshez képest önálló, saját anyagi jogi – kártérítési – igényét, mely ugyan ezen munkaviszonyból ered. Mindazonáltal, miután az alperes vitatta a munkaviszony fennállását, az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat értékelte és úgy ítélte meg, hogy az alperesi törvényes képviselő személyes meghallgatása során tett nyilatkozata, a könyvelő tanúvallomása, továbbá a csatolt bérkartonok is a felek közötti munkaviszonyt támasztja alá. Ezen túl az is igazolja a munkaviszonyt, hogy az alperes által kibocsátott készpénzes számlákat a felperes állította ki, az alperes könyvelőjéhez is a felperes vitte el a számlákat, azaz az alperes javára munkát végzett. Az alperes törvényes képviselője személyes meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy „azt mondták nekem a fiamék, hogy intéznek mindent”. Az alperes nem vitatta, hogy elmulasztotta a munkabért megfizetni a felperes részére. Mindezek alapján a felperes keresete jogalapját és összecszerűségét tekintve megalapozott.

[7] A beszámítással kapcsolatban rögzítette, hogy az alperes beszámítást tartalmazó iratát a Pp. rendelkezéseinek megfelelőnek találta és az abban foglalt önellentmondó nyilatkozatok feloldására a perfelvétel során biztosított lehetőséget, melynek érdekében anyagi pervezetéssel is közrehatott. Ez alapján azt kellett vizsgálni a bíróságnak,

hogy az alperes által előterjesztett beszámítás megszünteti-e a felperes jogalapjában és összecszerűségében meghatározott perbeli követelését és amennyiben igen, milyen mértékig. Rögzítette, hogy az alperes az Mt. 179. §-ában rögzített általános munkavállalói kártérítési felelősség fennállására hivatkozott, ugyanakkor nem tett határozott tényállításokat és jogállításokat a körben, hogy pontosan milyen jellegű, miben megnyilvánuló és milyen összegű kára keletkezett és a kára pontosan milyen tételekből tevődött össze. Nem jelölte meg, hogy a felperes pontosan melyik munkaviszonyból származó kötelezettségét szegte meg, mely károkozó magatartásként értékelendő. Kizárólag úgy nyilatkozott, hogy a felperes nem számolt el az átvett készpénzzel és kirámolta a műhelyt. Nem jelölte meg azt sem, hogy mire alapítja azon tényállítását, hogy a felperes készpénzt vett volna át ügyfelektől. Nem állította, hogy a felperes és az alperes megállapodtak volna a pénzkezelésre vonatkozóan. Az alperes az őt ért kár bekövetkezését nem bizonyította, holott a bíróság a 22.M.71.243/2020/11. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben tájékoztatta a feleket arról, hogy a perben az alperest terheli annak bizonyítása, hogy kár érte, annak mértéke, összecszerűsége, illetőleg az, hogy az milyen tételekből tevődik össze, továbbá, hogy a felperes mely a munkaviszonyból származó kötelezettséget szegte meg, amely károkozó magatartásként értékelendő, illetve, hogy a munkaviszonyból származó kötelezettségek teljesítésére milyen részletes előírások, szabályok vonatkoztak az alperesnél. Az alperest terhelte a munkavállalói kötelezettségzegés felróhatóságának a bizonyítása, és a kár, valamint a kár és a munkavállalói kötelezettség között fennálló okozati összefüggés bizonyítása. Miután a kár bekövetkezése nem bizonyított, ezért a kártérítési felelősség elsődleges feltétele hiányzik, így további bizonyítás lefolytatása szükségtelen volt. Kitért arra, hogy mellőzte az alperes által indítványozott orvosszakértői bizonyítást, mivel az erre vonatkozó indítványát az alperes nem a Pp. 275. § (1) bekezdése szerint terjesztette elő, egyébiránt annak a per érdemi eldöntése szempontjából sem volt jelentősége.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[8] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra és új határozat hozatalára. Hivatkozásképpen előadta, hogy a megállapított tényállás ellentétes az iratok tartalmával: az alperes törvényes képviselőjének egészségügyi állapota 2018. decembertől és nem 2019. januárjától tette szükségessé kórházi kezelését, aminek azért van jelentősége, mert az alperesi törvényes képviselő nem volt olyan állapotban, hogy határozatlan idejű munkaviszonyra vonatkozó szerződést kössön a felperessel, főleg olyan munkakörre, amit a felperes állít. Az alperesnek soha nem volt adminisztratív alkalmazottja, a felperesnek pedig autószerelési gyakorlata egyáltalán nincs, „senki nem gondolhatja komolyan, hogy kb. 80 db számla kiállításához (havi 10) 8 hónapon keresztül napi 6 órában felvesznek egy alkalmazottat”. Az alperesnek soha nem állt szándékában munkaszerződést kötni és nem is volt indokolt az, hogy a felperesen kívül a felperes élettársa tevékenykedjen a cégben. Előadta, hogy a bíróság előtt az iratok között szerepelt egy ellenkérelem, de azt a bíróság nem tekintette hatályosnak. A jogalkotó e vonatkozásban módosította a Pp. szabályait, de a bíróság jelen esetben nem törekedett az igazság felderítésére, egyszerűen jogot szolgáltatott. Kifogásolta, hogy a bíróság nem foglalkozott azzal a nem elhanyagolható körülménnyel, hogy az alperes törvényes képviselője a perbeli időszakban élet és halál között lebegett, az orvosok az életéért küzdöttek és a céget már egy ideje nem is működtette. Ennek

ellenére a jogviszonyt az ítélet szerint az bizonyítja, hogy „azt mondták nekem a fiamék, hogy intéznek mindent”. Senki nem látott munkaszerződést, csak „a fiatalok” jelezték a könyvelőnek, hogy jelentse be őket hat órás minimálbéres munkavállalóként. Életszerűtlen, hogy nyolc hónapig nem kaptak munkabért, de az is, hogy többszázezer forintot hordtak be az intenzív osztályra az alperesi képviselőnek.

[9] Előadta, hogy indítványozta a 22.M.70.663/2020. számon folyamatban lévő per egyesítését jelen perrel a perfelvételt lezáró végzés meghozatala előtt, mely indítványról az elsőfokú bíróság nem hozott határozatot. Ez sérti a Pp. 117. § (2) és (4) bekezdését és az alperesre nézve azért hátrányos, mert az alperesnek két egymástól független perben kellett a beszámításátösszecsúsítenit, miközben a felperes és élettársa a pénzt közösen vették el és tették el. Az ítélet a beszámítással kapcsolatban teljesen elfogultan és egyoldalúan megállapítja, hogy az alperes az őt ért kárt nem bizonyította, holott a felperes is elismerte, hogy az ügyfelektől a pénzt átvette, azt viszont nem bizonyította, hogy az alperes részére eljuttatta volna. A perek egyesítésének elmaradása azt eredményezte, hogy azösszecsúsítást az alperes csak hozzávetőlegesen tudta meghatározni, mivel a felperes és az élettársa a kiszámlázott összegeket közösen kezelték.

[10] A hiánypótlásában hivatkozott a Pp. 276. § (1) bekezdésének sérelmére, mert az elsőfokú bíróság az alperesi képviselő perbeli időszakra vonatkozó egészségügyi állapotának tisztázása érdekében előterjesztett igazságügyi szakértő kirendelésére vonatkozó indítványnak nem adott helyt.

[11] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az alperes fellebbezését nem módosíthatja vagy terjesztheti ki tekintettel a Pp. 375. § (1) bekezdésében foglaltakra, ezért a felperes az alperes 2021. október 11. napján kelt fellebbezését „hatálytalannak” tartja. Ezen túlmenően előadta, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, a tényállást kellő részletességgel állapította meg, abból jogszerű következtetést vont le. Az alperes fellebbezésében is előadott tényállításai teljesen ellentmondásosak, ügyvezetőként saját maga és munkavállalói után ő teljesítette banki átutalás formájában havi járulékfizetési kötelezettséget. A tények azt támasztják alá, hogy munkaviszony jött létre a felek között részben atipikus módon tekintettel a családi kapcsolatra.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[13] Alaptalan a felperes azon hivatkozása, hogy az alperes fellebbezési hiánypótlása hatálytalan lenne. Az alperes a másodfokú bíróság hiánypótlási felhívására jelölte meg a

jogszabálysértést a másodfokú bíróság által meghatározott határidőn belül, ezért az nem hatálytalan.

[14] A Pp. 199. § tartalmazza az írásbeli ellenkérelem kötelező tartalmi elemeit. A (2) bekezdés b) pontja szerint az ellenkérelem érdemi részében - ha azzal a fél a perben védekezni kíván - fel kell tüntetni:

ba) a beszámítás kivételével az anyagi jogi kifogást a jogalap megjelölése útján,

bb) a keresetlevél érdemi részében előadottakra vonatkozó vitató és cáfoló nyilatkozatokat,

bc) a védekezést - ideértve az anyagi jogi kifogást is - megalapozó tényeket és az azokat alátámasztó és rendelkezésre álló bizonyítékokat, illetve bizonyítási indítványokat az e törvényben meghatározott módon.

[15] Az alperes ellenkérelme mindösszesen azt tartalmazta, hogy a bíróság a keresetet utasítsa el és kötelezze a felperest költségeinek viselésére, mert „az alperes nem tartozik a felperesnek”. Egyéb adatot az ellenkérelem nem tartalmazott, sőt a beszámításban szerepelt, hogy „az ügyvezető a perbeli időszakban az alperesi cég két bejelentett munkavállalóját bízta meg az alperesi cég ügyeinek intézésével”. Az elsőfokú bíróság 18.M.70.617/2020/11-II. számú bírósági meghagyással a kereset szerint kötelezte az alperest, a határozat indokolásában utalt a Pp. 181. § (2) bekezdésében foglaltakra, mely szerint nem akadály a bírósági meghagyás kibocsátásának, ha az alperes írásbeli ellenkérelmében csak a keresetet általánosságában vitató nyilatkozatot terjeszt elő, amely nem tartalmaz sem alaki védekezést, sem érdemi védekezést. Az alperes ugyan határidőn belül ellentmondással élt, de azzal egyidejűleg a Pp. 179.§ (1) bekezdésének megfelelő írásbeli ellenkérelmet nem terjesztett elő, csak megismételte, hogy az alperes nem tartozik a felperesnek és arra hivatkozott, hogy külön beszámítási iraton részletes indokolást terjeszt elő. Az elsőfokú bíróság a 22.M.71.243/2020/3. számú tárgyalási jegyzőkönyvben tájékoztatta az alperesi jogi képviselőt, hogy az ellenkérelem hatálytalannak tekintendő, a bíróság iratai között nem szerepel ellenkérelem. Ez téves megállapítás volt, mert volt írásbeli ellenkérelem, de az nagymértékben hiányos volt, ismételten csak általános vitatást tartalmazott. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság nem rendelt el a Pp. 115.§ (1) bekezdése szerinti hiánypótlást. A perfelvételi tárgyalás lezárásáig az alperes – a Pp.183.§ (6) bekezdése, 203.§ (2) bekezdése, 237.§-a alapján – ellenkérelmét kiegészíthette, ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor, amikor az ellenkérelmet – elsődleges jogi álláspontja helytelensége esetére – elbírálta. A felperes okiratokkal igazolta a munkaviszony fennállását, becsatolta a munkaviszony megszűnésekor kiállítandó munkáltatói igazolásokat (eredeti keresetlevél mellékletei) és bérkartonokat. Emellett az okirati bizonyítékok mellett a felek magatartása, az alperes ellentmondásos nyilatkozatai, de a nem vitatott peradatok és a tanúvallomások is egyértelműen alátámasztották a munkaviszony fennállását. A beszámítást tartalmazó irat maga tartalmazta, hogy „az ügyvezető a perbeli időszakban az alperesi cég két bejelentett munkavállalóját bízta meg az alperesi cég ügyeinek intézésével”. Az nem volt vitatott, hogy a felperes munkát végzett (a számlákat kiállította, a könyvelővel tartotta a kapcsolatot), de ezt a tanúvallomások is alátámasztották. Az alperes fellebbezésében a peradatokkal ellentétesen hivatkozott arra, hogy csak „a fiatalok” jelezték a könyvelőnek, hogy jelentse be őket. A könyvelő tanúvallomásában elmondta, hogy „az ügyvezető úrral megbeszéltük, hogy a fiatalok be lesznek jelentve az alpereshez 2019. januárjától”. Az alperesi törvényes képviselő is elismerte, hogy fizette a járulékot a felperes után. Az okiratok és egyéb bizonyítékok alapján

– munkaszerződés hiányában is – egyértelműen megállapítható, hogy a felek között munkaviszony állt fenn, mely alapján – figyelemmel az Mt. 42.§ (2) bekezdés b) pontjának előírásaira – fennáll az alperes munkabérfizetési kötelezettsége. A kiállított számlák mennyisége irreleváns, a munkaviszony nem eredménykötelem. Az Mt. 42.§ (2) bekezdés b) pontja és az Mt. 51. § (1) bekezdése szerint a munkáltató köteles a munkavállalót a munkaszerződés és a munkaviszonyra vonatkozó szabályok szerint foglalkoztatni, továbbá - a felek eltérő megállapodása hiányában - a munkavégzéshez szükséges feltételeket biztosítani. E körbe tartozik a munkaidőt kitöltő munkafeladatokkal való ellátás, a munka megszervezése.

[16] Az alperes fellebbezésében alappal kifogásolta azt, hogy az elsőfokú bíróság az egyesítésről nem döntött, ez azonban nem volt az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértés figyelemmel az alábbiakra: kizárólag az alperes kérte az egyesítést, ezért a felek közös kérelmére vonatkozó Pp. 117.§ (4) bekezdése nem alkalmazható. A Pp. 117.§ (2) bekezdése szerinti, jelen eljárásban érintett egyesítés a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozó döntés, a végzés ellen külön fellebbezésnek helye nincs. A Pp. 210. § (1) bekezdése a beszámítást tartalmazó iratra a keresetlevél tartalmára és mellékletére vonatkozó szabályok alkalmazását rendeli azzal, hogy az érdemi részben fel kell tüntetni annak kimutatását is, hogy az ellenkövetelés a kereseti követelést milyen időponttal, mennyiben és miként szünteti meg. Az alperes nemcsak ellenkérelmében, de a beszámítást tartalmazó iratában is egymásnak ellentmondó és hiányos nyilatkozatokat tett, az ellentmondásokat és hiányokat az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése ellenére sem sikerült pótolnia, illetve kijavítania. Az alperes lényegében három károkozó magatartásra hivatkozott, de mindösszesen egy tekintetében állt rendelkezésre a kérelem, a keresettel érvényesített jog és a tényállítás tekintetében szükséges háromtagú pertárgyfogalom. Az alperes hivatkozott arra, hogy a felperes nem jól állította ki a számlákat, de e tekintetben nem jelölt meg kárt és tényállítást sem tett (miként kellett volna a számlákat kitölteni). Hivatkozott a műhely kirámolására, de e tekintetben is hiányzott a kár, az érvényesíteni kívánt jog a jogalap megjelölésével, valamint a részletes tényállítás. Az alperes mindösszesen az általa meghatározott 13 számla tekintetében adott elő valamelyest konkrét kérelmet, jog- és tényállítást, ezért ez volt alkalmas érdemi elbírálásra. Habár az alperes folyamatosan a felperes és élettársa együttes magatartására hivatkozott, beszámítási kérelmét nem közös károkozásra, hanem a felperes individuális kártérítési felelősségére, az Mt. 179. § (1) és (3) bekezdése szerinti általános kártérítési szabályokra alapozta. Az alperesi ügyvezető visszavonta az arra való hivatkozását, hogy a felperes és élettársa sikkasztottak volna és a beszámításban megjelölt összegszerűséget is a felperes önálló magatartására alapította, azt állítván, hogy a beszámítást tartalmazó iratban feltüntetett számlákon szereplő összegeket – 887.870,- forint – maga a felperes vette át, és azzal nem számolt el. Ebből kifolyólag ezen kérelem, jog- és tényállítás alapult az alperes beszámítás iránti kérelme. Ennek folytán az egyesítés elmaradása, illetőleg az abban való döntéshozatal elmulasztása nem jelent az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértést. A másodfokú bíróság szerint az alperes alaptalanul állította, hogy a perek egyesítésének elmaradása akadályozta volna a kárösszeg meghatározását.

[17] A felperes személyes előadásában ugyan elismerte, hogy volt, hogy pénzt vett át, de arra nem tudott nyilatkozni, hogy melyik számla alapján milyen pénzüsségeket vett át. Ezzel kapcsolatban helytállóan tájékoztatta az elsőfokú bíróság az alperest a bizonyítási érdekről és a rá háruló bizonyítási teherről. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes e bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget, ezért a Pp. 265.§ (1) bekezdése alapján a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is az alperes

viseli. Ezen túlmenően azonban a kárösszegezés sem bizonyított, tekintettel arra, hogy önmagában a hivatkozott számlák nem igazolják, hogy az alperesi társaság vagyonában ilyen összegű hiány keletkezett. A felperes alappal hivatkozott arra, hogy a számlákhoz tartozó számviteli bizonylatok nem kerültek becsatolásra. A bizonyítási szükséghelyzet szabályai nem voltak alkalmazhatóak, mert az alperesnek kellett bizonyítania a kárösszeget, melyet elmulasztott. Ezen túlmenően a tanúvallomásokból kitűnően nem a felperes, hanem a felperes élettársa, az alperesi törvényes képviselő fia számolt el az alperesi törvényes képviselővel. Ebből kifolyólag az alperes a munkavállalói kártérítési felelősség Mt. 179.§ (2) bekezdésében meghatározott egyik törvényi feltételét sem bizonyította.

[18] Megalapozatlanul hivatkozott az alperes fellebbezésében a szakértői bizonyítási indítvány elutasítására. A per elbírálásához szükségtelen volt a szakértői bizonyítás elrendelése, melyet annak érdekében terjesztett elő az alperes, hogy az alperesi törvényes képviselő nem tudott bejárni a perbeli időszakban a műhelybe és ezért a felperessel és élettársával nem tudott elszámolni. Az elszámolási kötelezettség tényleges vizsgálatához a kártérítési felelősség feltételeinek hiánya folytán a bíróság nem is jutott el. Ugyanígy irreleváns volt az ügy eldöntése szempontjából, hogy az alperesi törvényes képviselő 2018. decemberétől vagy 2019. januárjától szorult kórházi kezelésre.

[19] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Záró rész

[20] A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes felperes másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összege a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-án alapul.

[21] Az alperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles a le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére, melynek összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul.

[22] A fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése zárja ki.
Budapest, 2021. november 30.

dr. Vajas Sándor s.k.
dr. Kovács Edit s.k.

dr. Kulicity Mária s.k.

Fővárosi Ítéltábla
1.Mf.31.205/2021/7-II.

9

a tanács elnöke
bíró

előadó bíró